

Реч захвалности*

Даме и господо,

Поштовани добитници награде “Златни бечуг”, Не чини ли вам се да смо сви ми, овога јутра, награђени новим даном, безбедним буђењем, светлим и питомим небом, свежим ваздухом, дахом још једног пролећа, цвркутима птица, ужурбаним таласањем неодољивог Живота? Награђени смо срећом да свему томе присуствујемо, и у свему томе учествујемо!

Користим се приликом да, најпре, за ту награду, у име свих нас, понизно, захвалим Богу. Могли смо бити и лењи, и ружни, и рђави, и од сваке руке незгодни и неуспешни, добри Бог нам ове награде не би ускратио! Душко Радовић би рекао: “Оно што је највредније, то добијамо сви, и то бесплатно!”

Али, нас шеснаест појединаца, и осам установа, данас смо посебно и додатно уважени пажњом Културно -просветне заједнице Београда, и њиховим наградама и признањима. У образложењу пише: “За трајни допринос култури Београда”.

Можемо ли то рећи и овако: Београд је трајно награђен величанственим песничким делом Стеве Раичковића, и непоновљивим глумачким остварењима Дивне Ђоковић? Можемо, јер тако је.

Једни друге награђујемо осмесима и добротом, пажњом и бригом, али и проблемима и мукама, свађама и грдилима! Лукави чудотворац, Језик, само је једним словом, и то оним првим из азбуке, разлучио НАГРАДУ од НАГРЕДЕ! Све је мање оних који овом лукавству одолевају!

Рецимо слободно да су Културно -просветна заједница Србије, са Вуковом наградом, и Културно-просветна заједница Београда са наградом “Златни бечуг”, међу онима који у томе успевају: награђујући МАР, нагрђују НЕМАР, награђујући РАД нагрђују НЕРАД... Тако се они успешно боре за лепоту стварања, за радост од рада, а против заблуде о непоновљивости, која је извор многих других заблуда.

* на свечаној предаји награде “Златан бечуг”, за 2003. годину.